

Dumnezeu este răbdător, fii răbdător cu tine însuși

de Alan P. Medinger

Alături de alți un milion de bărbați, am fost privilegiat să particip în octombrie la marea întâlnire „Stand in the Gap” [Stai în spărtură] a Promise Keepers [Cei care își țin promisiunile] din Washington D.C. Dumnezeu m-a binecuvântat în acea zi, dar cele mai memorabile momente au venit seara, în timpul călătoriei de întoarcere cu autobuzul la Baltimore. A trebuit să împart călătoria cu un adevărat sfânt. Autobuzul nostru școlar era aglomerat, astfel încât am fost norocos să găsec un loc lângă un străin. Cel care stătea lângă mine, Ed, era un tânăr liniștit și modest. Monta covoare, era căsătorit și avea doi copii. Era credincios cam de cinci ani.

Ne-am împărtășit pe scurt mărturiile, și când conversația a înaintat, a devenit evident că Ed nu avea o părere prea bună despre el ca și creștin. Compara misiunea mea cu program întreg – mă auzise la un post local de radio în săptămâna precedentă – cu viața lui, în care simțea că își îndeplinea jalnic chiar și rolul de soț și tată. Dar în timpul conversației noastre a reieșit că doi dintre colegii lui, care stăteau în spatele nostru, nu erau credincioși, dar el îi adusese la evenimentul Promise Keepers, dând din picioare și țipând. Se lamenta cu privire la starea părinților săi necredincioși, dar a menționat că el și soția lui îi conduceau într-un studiu biblic săptămânal. Mi-a spus de asemenea că își pusese casa în vânzare, pentru ca familia lui să se poată muta cu socrii săi și apoi soția lui să poată renunța la serviciu ca să se ocupe de copii.

Acest bărbat făcea lucruri pe care eu, care eram creștin de 23 de ani, era puțin probabil să le fac. Pe Mall în Washington, noi bărbații, am fost chemați să ne umilim. Cu Ed am fost într-adevăr umilit. Ce îi puteam spune? Lăudat fie Dumnezeu, am spus ceva ce am crezut că era de ajutor, și care mi-a dat tema pentru articolul din buletinul acestei luni. Am spus, cu privire la sentimentele lui de insuficiență ca soț și tată: „Ed, fii puțin răbdător cu tine însuși. Dumnezeu este răbdător. Și în afară de aceasta, cine ești tu ca să decizi unde ar trebui să fii în acest timp în umblarea și creșterea ta ca și creștin?” Este o întrebare bună pentru noi toți.

Când L-am primit pe Hristos ca Domnul și Mântuitorul meu în 1974, eram cam acolo unde este Ed. Curând după convertirea mea, m-am grăbit și am cumpărat tot felul de cărți despre viața creștină, îndeosebi cele care descriu cum aș putea fi un soț și un tată mai bun. Am încercat să pun în practică acele lucruri pe care le-am citit, și am dat greș iar și iar. Mă simțeam mizerabil.

Citirea cărților a devenit ca și cum mi-aș fi turnat cărbuni încinși pe cap. Știam că ar trebui să fiu liderul, autoritatea, protectorul, bărbatul puternic de care aveau nevoie soția și copiii mei. Dar fiecare eșec, fiecare fals început, fiecare părăsire a eforturilor specifice de a fi capul spiritual al familiei mele, fiecare eșec de a continua, fiecare ezitare, m-au făcut doar să înțeleg și mai profund cât de mizerabil am eșuat ca soț, ca tată și ca bărbat.

Alinarea din ciclul îngrozitor al eșecului și autocondamnării a venit mai întâi când am citit „Criză în masculinitate” de Leanne Payne. Pentru prima dată am văzut că nu puteam face lucrurile pe care le fac bărbații, pentru că nu mă maturizasem niciodată ca să devin bărbat. Dar ceea ce a fost și mai eliberator, a fost descoperirea care a venit prin Duhul Sfânt, că Dumnezeu vedea lucrurile în același fel. Nu mă condamna pentru eșecurile mele. Știa că trebuia să mă maturizez și avea să fie foarte răbdător în timp ce acest proces avea loc.

Răbdarea este una dintre cele mai clare manifestări ale harului lui Dumnezeu. Inițial, El ne primește exact așa cum suntem, și apoi prezintă modelul tatălui perfect, pe deplin iubitor și care ne acceptă, în timp ce întotdeauna ne îndeamnă să ne schimbăm și să creștem.

Înțeleasă corect, răbdarea față de noi înșine poate fi una dintre cele mai mari susțineri pe care le avem în procesul de vindecare. Faptul de a avea răbdare față de noi înșine îndepărtează condamnarea – dar nu face compromis cu păcatul. Răbdarea nu are de-a face cu direcția în care ne îndreptăm, ci mai degrabă cu cât durează ca să ajungem acolo.

Răbdarea nu spune: „Ei bine, așa sunt eu.” (Vezi Știrile Regeneration, mai 1997). Nu găsește doar un nivel „acceptabil” al păcatului pentru mine, în acest punct al umblării mele. Standardul lui Dumnezeu rămâne perfecțiunea absolută, puritatea absolută.

Răbdarea nu oferă doar un substitut pentru aceste standarde. Pur și simplu renunță la un program autoimpus pentru atingerea standardelor. Răbdarea are de-a face cu timpul.

Câțiva ani mai târziu îmi pot aminti că mi-am spus: „Sunt creștin de zece ani; nu ar trebui să arunc o a doua privire bărbatului acela chipeș, musculos.” Poate că ți-ai spus: „Sunt acum în procesul de recuperare de cinci ani; este ridicol că

marturii

am încă această teamă îngrozitoare de relații masculine (feminine).” Sau: „Nu există niciun motiv pentru care încă să mă lupt cu masturbarea, după tot ce a făcut Dumnezeu pentru mine în ultimii șapte ani.” Răspunsul meu la acestea este: „Cine spune?” Cine este destul de înțelept ca să poată spune când ar trebui să se afle o persoană într-un anumit stadiu în dezvoltarea sa? Cine poate judeca aceasta despre sine?

Am avut părinți care m-au iubit, cu toate acestea tatăl meu suferea de o boală mentală. Nu am fost niciodată molestată sexual ca și copil, dar pe de altă parte am fost expus la pornografie de la o vârstă fragedă. Nu am suferit niciodată o părăsire fizică, dar eram un atlet jalnic. Experiențele tale pot să fi fost mai bune sau mai rele decât ale mele, în fiecare dintre aceste lucruri. Dat fiind toate aceste variabile, și alte sute, cine poate spune când tu sau eu ar trebui să ajungem într-un punct dat? Numai Dumnezeu cunoaște inima.

Răbdarea implică speranță. A fi răbdător înseamnă a fi răbdător pentru ceva. Nu înseamnă abandonare față de păcat sau imaturitate. Nu suntem răbdători când renunțăm. Suntem răbdători când recunoaștem că într-o zi vom fi curați și drepecți, că într-o zi vom fi pe deplin confortabili cu masculinitatea sau feminitatea noastră.

Răbdarea manifestată cum trebuie va fi centrată pe Dumnezeu. Multele noastre eșecuri vor fi dovada că nu putem ajunge acolo prin noi înșine, cu puterea noastră. Vom privi permanent la Dumnezeu, care formează în interior noul bărbat sau noua femeie. El este singurul care ne poate schimba. Îl vom căuta pe Dumnezeu și vom avea încredere în El să ne schimbe, mai degrabă decât să căutăm totul prin noi înșine, fără El.

Condamnarea și rușinea se hrănesc din stima de sine căzută și din sentimente de lipsă de valoare. Aceste sentimente ne închid în vechea noastră identitate și ne conduc la moduri păcătoase, deseori senzuale de a face față unei situații. Răbdarea este antiteza condamnării și rășinii. Răbdarea ne eliberează ca să creștem.

Răbdarea este în mare măsură ca iertarea; este o virtute cu trei laturi. Acceptăm adevărul că Dumnezeu este răbdător cu noi, și devenim răbdători cu noi înșine. Când devenim răbdători cu noi înșine, găsim că am devenit mai răbdători cu alții. Fiecare fațetă a răbdării încurajează pe alții, și răbdarea crește. Gândește-te bine la aceasta.

A cunoaște profunzimea răbdării lui Dumnezeu față de noi înseamnă să fim cufundați în harul Său. Dumnezeul nostru minunat, desăvârșit, sfânt, vrea să mă iubească în toți anii de care am nevoie ca să devin ca Isus. Mulțumesc, Doamne.